

*Profesorowi TADEUSZOWI TARASOWI
z okazji czterdziestolecia pracy naukowej
tom ten poświęcają*

PRZYJACIELE I UCZNIOWIE

Profesor zwyczajny dr Tadeusz Taras

Tadeusz Taras studia prawnicze odbywał w latach 1924—1928 na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, uzyskując w r. 1928 dyplom magistra praw, a w r. 1930 stopień naukowy doktora. W latach 1930—1939 pracował w sądownictwie. W latach 1939—1940 brał udział w walkach z Niemcami we Francji w II Dywizji Strzelców Pieszych gen. Prugar-Ketlinga. W latach 1942—1946 wykładał jako *chargé de cours* na uniwersytecie w Genewie.

Po powrocie do Polski w r. 1947 został powołany na stanowisko Prokuratora Okręgowego w Legnicy, gdzie pracował do r. 1949, wykładając w tym samym czasie na Wydziale Prawa Uniwersytetu we Wrocławiu. W r. 1949 został przeniesiony do Lublina również na stanowisko Prokuratora Okręgowego; funkcję tę pełnił do r. 1951.

Jednocześnie w r. 1950 podjął pracę w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej, był jednym z organizatorów tworzonego właśnie Wydziału Prawa. W r. 1952 zorganizował Katedrę Postępowania Karnego i objął stanowisko jej kierownika, w tym też roku został mianowany zastępcą profesora. Rozwijał działalność dydaktyczną i naukową. W r. 1956 uzyskał stopień docenta, a w r. 1964 — nominację na profesora nadzwyczajnego. Kierował w dalszym ciągu Katedrą, która w r. 1970 została przemianowana na Zakład Postępowania Karnego i Kryminalistyki. W tym też roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego.

Pcza kierownictwem Katedry (Zakładu), sprawowanym do r. 1976, Profesor pełnił kolejno następujące funkcje we władzach Uczelni i Wydziału: prodziekana (1952), dziekana (1953—1957), prorektora (1957—1960), dziekana (1964—1972), dyrektora Instytutu Prawa Karnego (1972—1976).

Działalność Profesora nie ograniczała się do ram Uczelni. Jako członek Komisji Kodyfikacyjnej przy Ministrze Sprawiedliwości w latach 1965—1968 brał udział w pracach nad *Kodeksem postępowania karnego* i *Kodeksem karnym*, kodyfikacjami obowiązującymi od r. 1969. W latach

1969—1975 był członkiem i zastępcą przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej dla Pracowników Naukowo-Dydaktycznych Szkół Wyższych przy Ministrze Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, później przy Ministrze Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Brał udział jako delegat Uniwersytetu w Kongresie Międzynarodowej Komisji Prawników w Wiedniu (1957) i jako delegat Polski w uroczystościach 400-lecia Uniwersytetu w Genewie (1959). Jest członkiem rzeczywistym Lubelskiego Towarzystwa Naukowego oraz innych towarzystw naukowych i prawniczych. Jest autorem kilkudziesięciu prac naukowych.

Wynikiem badań naukowych z zakresu prawa karnego, procedury karnej, prawa penitencjarnego i kryminalistyki są następujące prace (wymieniono tylko ważniejsze): *Le délit d'espionnage* (1947), *Socjalistyczne prawo karne w walce ze szpiegostwem* (1954), *O gwarancjach praw oskarżonego w polskim procesie karnym* (1956), *O dopuszczalności i legalności podsłuchu telefonicznego* (1960), *Szwajcarski system penitencjarny* (1959), *Problems of Revision and Retrial — the Rights of the Defendant in the Light of the Draft Basic Principles of Soviet Criminal Procedure* (1959), *Social Courts in the USSR* (1963), *Die rechte des Beschuldigten im Vorverfahren des polnischen Strafprozesses* (1964), *Niedozwolone metody śledcze* (1966), *Prawa uwięzionego* (1969), *Przestępstwo szpiegostwa w nowym kodeksie karnym* (1970), *O niektórych zasadach polskiego procesu karnego* (1970), *Ustawa z 2 XII 1960 r. o sprawach z oskarżenia prywatnego, jej założenia i wykładnia* (1962), *Badania oskarżonego w celach dowodowych* (1970), *Proces karny, Część ogólna* (1971, 1972, 1975).

Za zasługi Profesor Tadeusz Taras odznaczony został między innymi: Krzyżem Oficerskim Orderu Polonia Restituta, Krzyżem Kawalerskim tegoż Orderu, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Zwycięstwa i Wolności, odznaką i tytułem honorowym „Zasłużony dla Lubelszczyzny” oraz „Zasłużony dla woj. rzeszowskiego”.